

PILKE
SALO

SUPER-
LUOKKA

KAAOS
KARKELOISSA

KUVITUS:
EMMI
JORMALAINEN

KARISTO

Superluokka-sarja:
Setvijäkerhon salakokous
Kaaos karkeloissa

*Lämmin kiitos Alli Paasikiven Säätiölle,
Otavan Kirjasäätiölle ja Taiteen edistämiskeskukselle.*

Teksti © Pilke Salo ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Kuvitus © Emmi Jormalainen

Ulkoasu ja taitto: Kalle Aarikka / Mari Liimatainen,
Keski-Suomen Sivu Oy

ISBN 978-951-1-43289-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Sohvin luokassa tapahtuu joka päivä jotain erikoista. Mutta luokka ei olekaan ihan tavallinen. Siellä pätevät omat lait. Se mikä jossain muualla olisi satua tai leikkiä, voi Sohvin luokassa olla totta.

Kaikilla Sohvin luokkakavereilla on nimittäin jokin taito. Ja nyt ei puhuta mistään kielen rullamisesta, vaan oikeista superkyvyistä.

Kaikki osaavat jotain mieletöntä. Kaikki.

Paitsi Sohvi. Perus-Sohvi.

Sohvi on maailman tavallisin lapsi, joka käy maailman epätavallisinta luokkaa. Superluokkaa.

1.

Vertti vaappui ympäri musiikkiluokkaa ja helisti molemmissa nyrkeissään kulkusia. Mutta hän ei ollut Vertti, jonka luokka oli oppinut tuntemaan, vaan yksivuotias mini-Vertti. Hän oli muuntautunut tällä kertaa taaperoksi innostuttuaan muskari-soittimista, jotka opettaja Assi Ranne oli jakanut luokan käyttöön. Nyt vauveli heilutti helistimiä ja hekotti. Jokaisen, jota hän lähestyi, oli valmistauduttava suojaamaan korvansa.

VERTTI

SUPERKYKY: Muuntautuu keneksi tai miksi tahansa, mutta enintään 25 minuutin ajaksi.

Toisella puolella luokkaa Leo ja Erna leikkivät triangelihippaa. Neema harjoitteli jonglöörausta rytmimunilla. Aino ja Linnea rakensivat puu-

kapuloista huojuvaa tornia. Leimu taas näytti oikeasti tykästyneen nokkahuilun soittamiseen. Harmi vain, ettei edistystä juurikaan tapahtunut ja hän veivasi kahta säveltä yhä uudestaan.

Alvar oli saanut terveydenhoitajalta vapautuksen keskiviikkoamujen musiikintunneilta, mitä Sohvi ei ihmetellyt lainkaan. Niin kova oli hälinä.

Sohvi itse istui ikävystyneenä pulpetissa ja muisti silloin tällöin ravistaa marakassia, ettei musiikkinumero tipahtaisi.

Kaikki oli alkanut jo monta viikkoa sitten. Joka keskiviikkoamu, kun superluokalla oli lukujärjestyksessä musiikkia, bändisoittimet – kitarat, basso ja jopa rummut – olivat niin epäviressä, että ne olivat täysin soittokelvottomia. Niiden äänet eivät enää sopineet yhteen, ja kappaleet, joita luokka yritti soittaa, muuttuivat tunnistamattomiksi.

Alussa Assi jaksoi virittää soittimet aina uudelleen, mutta lopulta opettaja oli kyllästynyt käyttämään siihen puolet tunnista. Tänäkin hän oli vain nostanut rytmisoitinkorin esiin, ja istui nyt ikkunalaudalla kuulokkeet päässään katsellen kaihoisesti ulos.

Tilanne oli kestänyt sietämättömän kauan ja vaikutti Sohvin mielestä epäilyttävältä. Siitä ei kärsinyt vain Alvar, vaan he kaikki. Sohvi oli yrittänyt saada ystävänsä tajuamaan, että heidän pitäisi ehdottomasti setviä asiaa.

Hymy ja Fadi olivat kuitenkin kehittäneet ristinollaan monitasoisen liigajärjestelmän ja pelasivat jo kolmatta turnausta pulpetin kanteen piirtäen. Nytkin he olivat nojautuneet pelin ääreen ja supisivat matalalla äänellä toisilleen. Mikä muita oikein vaivasi, oliko Sohvi ainoa, joka suhtautui vakavasti Setvijäkerhon toimintaan?

Juuri silloin Hymy nosti päänsä ja tuijotti hetken aikaa tyhjyyteen. Sitten hän kääntyi Sohviin päin ja sanoi niin, että vain hän ja Fadi kuulivat: – Meillä on toinen musiikintunti perjantaiamuksin. Oletteko koskaan miettineet, mikseivät soittimet ole silloin epävireessä?

Fadi näytti siltä, että tuli ajatelleeksi asiaa ensimmäistä kertaa ikinä. Sohvi puolestaan huo-

kaisi: tätähän hän oli toittanut muille jatkuvasti!
Luokassa täytyi tapahtua jotakin joka viikko juuri
ennen keskiviikkoa. Mutta mitä?

– Muurinsilmä, välitunnilla, Sohvi sanoi määrätietoisesti niin kuin salakerhon johtajan kuuluukin. Hän oli hyvillään, että ristinolla jäi nyt kakkoseksi. Hymy ja Fadi olivat kuin olivatkin aitoja Setvijöitä!

Toiset nyökkäsivät arvoituksellisina ja ehtivät juuri ja juuri suojata korvansa lähestyvän mini-Vertin älämölöltä.

2.

Välituntikello soi, ja kolmikko syöksähti ensimmäisinä ulos luokasta. Musiikkiluokka oli Puhtmuurin koulun kolmannessa kerroksessa, joten matka Muurinsilmään, Setvijäkerhon salaiseen piilopaikkaan, oli lyhyt. Läpi naulakkotilan ja ylös vanhoihin portaisiin, jotka veivät koulun ullakolle.

Hymy juoksi etummaisena, kuten aina.

Fadi harppoi perässä pohdiskelevan näköisenä.

Sohvi kiihdytti malttamattomana Hymyn perään, sillä vihdoinkin he pääsisivät asiaan. Tätä hän oli odottanut, kunnan mysteeriä!

Yhtäkkiä Sohvi tajusi, ettei kulunut kivilattia ottanutkaan enää hänen painoaan vastaan, vaan jalka lähti luistamaan. Aika tuntui hidastuvan, ja Sohvi ehti jo miettiä, mikä osa hänestä kolahtaisi ensimmäisenä kivuliaasti maahan.

Mutta kun kyynärpää viimein osui johonkin, alla olikin jotain pehmeää. Sohvi mätkähti pyllylleen ja kuuli Hymyn äänen korvanjuuressa: – Auh, ehdinpäs!

Se jokin pehmeä oli Hymy. Hän oli huomannut Sohvin menettävän tasapainonsa ja heittäytynyt pikavauhdilla pehmusteeksi ystävänsä alle. Ystävykset makasivat kasassa ja nauroivat. Sohvi hekotti ja hytkyi säikähdyksen ulos sisuksistaan.